

[Niels Westerby.]

til en begrænsning af afskrivningsreglerne; dette vil være til skade både for lønmodtagerne og for erhvervslivets udøvere, og det vil jeg gerne have lov til at slå stærkt fast over for den højtærede finansminister.

Jeg har i det hele taget et indtryk af, at finansministerens udspil på dette område nok kan forekomme at være lidt ejendommeligt. I betragtning af, at der har været nedsat et afskrivningsudvalg, som sagligt skulle udrede alle problemerne omkring afskrivningsreglerne, er det ejendommeligt, at man ikke beder dette udvalg om at fremskynde sit arbejde, således at vi kan nyde frugterne af denne indsats, og derefter fremsætter lovforslag. Det havde vel været den naturlige fremgangsmåde. Jeg føler mig ligefrem fristet til at antage, at den højtærede finansminister eller regeringen med fremsættelsen af disse lovforslag mere gør et buk for en stemning eller måske en revens over for en ny samarbejdspartner, socialistisk folkeparti. Det ligger måske således, at det er en mere nervebestemt lovgivning af politisk natur, man søger at få gennemført i al hast; en virkelig rationel nærmen sig til problematikken omkring afskrivningsreglerne synes jeg ikke foreligger i disse forslag, og dér tror jeg at regeringen ville have kunnet nå meget længere, hvis den havde sørget for, at afskrivningsudvalgets arbejde blev fremskyndet.

Jeg vil altså advare regeringen imod at betræde den vej at begrænse afskrivningsreglerne, for jeg tror, at regeringen og hele landet og vælgerne, både regeringens egne vælgere og SFs vælgere, vil komme til at lide ubodelig skade ved, at man i en slags rus mener, at man kan ramme en gruppe, som man tror man har et interessemodsningsforhold til, og tror, at man derved også opnår noget selv. Det gør man ikke, tværtimod, man vil komme til at skade hele befolkningen, hvis man begrænser omfanget af afskrivningsreglerne; det vil lamme dynamikken og udviklingen i vores erhvervsliv.

Finansministeren (Grünbaum): Jeg kan ikke lade være med at gøre den bemærkning til hr. Niels Westerby, at hvis dette her skulle være udslag af en rus, så må det have været en meget mild rus. Forholdet er jo i virkeligheden det, at vi trods den stemning,

der er i store dele af befolkningen imod afskrivningsreglerne og de muligheder, disse giver for en skæv skattefordeling, alligevel ikke er gået så langt, som man måske fra visse sider kunne tænke sig at man skulle gå med disse afskrivningsregler, og som der måske også godt kunne være en saglig begrundelse for. Når vi ikke er gået så langt, som man måske kunne tænke sig, hænger det netop sammen med det synspunkt, som heroppefra er gjort gældende af praktisk taget alle, der har haft ordet, og som også ligger bag regeringens standpunkt: der skal være afskrivningsregler, der er gode — jeg har sagt det på den måde, at de hellere må være for gode end det modsatte; men jeg vil ikke gå så langt som til at sige, at de skal være så gode som overhovedet muligt, som hr. Niels Westerby sagde. Jeg ved ikke, hvor grænsen så ligger; den kan jo i hvert fald ligge meget langt ude. Lad os sige, at afskrivningsreglerne skal være gode og hellere for gode end det modsatte, men i det store og hele sådan, at de sikrer erhvervslivet en afskrivning, som er forsvarlig ud fra driftsøkonomiske synspunkter. Jeg er nemlig helt enig i — det behøver man slet ikke at fortælle hverken mig eller regeringen — at afskrivning i sig selv er en nødvendig omkostning. Det har altid været anerkendt, der er ikke noget skattefrit i det, det er en naturlig konstatering i et driftsregnskab, og når der overhovedet kommer noget skattefrit ind i billedet, hænger det sammen med, at man giver afskrivningsmuligheder ud over det, der er den rene driftsøkonomiske afskrivning. Det har man også haft en god begrundelse for at gøre, det kender vi alle sammen.

Afskrivningsreglerne af 1957 sigtede klart på at give erhvervslivet en stimulans; man var altså helt klar over, at man ved disse afskrivningsregler skulle gå videre, end det i og for sig var rimeligt efter en almindelig driftsøkonomisk betragtning, og det er en opfattelse, som jeg fuldt ud deler. Jeg kan da også sige til hr. Alfred Bøgh, som bemærkede, at jeg jo var kommet til senere og derfor måske ikke kendte disse forhold, at jeg var faktisk med til i 1956 at drøfte disse afskrivningsregler, nemlig som økonomisk medarbejder i Dansk Arbejdsmands- og Specialarbejder Forbund. Jeg var i høj grad med til inden for arbejderbevægelsen at